

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

redaktor naczelny:

radca prawny Andrzej Fortuna

redakcja:

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Nr wpisu do rejestru dzienników i czasopism: L.P. 1797

wydawca:

Andrzej Fortuna prowadzący

działalność gospodarczą pod nazwą

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Biuletyn z 13.10.2021 r.

I. Zmiany w regulacjach

ZMIANY W USTAWIE O VAT

Z dniem 1 października 2021 r. weszła w życie nowelizacja przepisów ustawy o z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, wprowadzająca szereg zmian w ramach tzw. pakietu SLIM VAT 2.

Do najważniejszych zmian należą:

- Zmiana zasad stosowania ulgi na złe długi – uchylenie wymogu, aby na dzień poprzedzający dzień złożenia deklaracji podatkowej, w której dokonuje się korekty, dłużnik był zarejestrowanym czynnym podatnikiem VAT. Nadto wydłużono z dwóch do trzech lat okres, w jakim wierzyciel będzie miał prawo skorzystać z ulgi na złe długi;

- Zmiana terminów korekt deklaracji w celu dokonania odliczeń podatku - w przypadku nieujęcia faktury zakupowej na bieżąco podatnik będzie miał możliwość skorygowania deklaracji podatkowej - za okres, w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, albo za jeden z trzech następnych okresów rozliczeniowych, a w przypadku podatnika rozliczającego się kwartalnie, w deklaracji podatkowej za jeden z dwóch następnych okresów rozliczeniowych po okresie rozliczeniowym, w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, ale nie później jednak niż w ciągu 5 lat, licząc od początku roku, w którym powstało to prawo;
- Wydłużenie terminu na złożenie do urzędu skarbowego informacji o pojazdach samochodowych wykorzystywanych wyłącznie do działalności gospodarczej, dla których są obowiązani prowadzić ewidencję przebiegu pojazdu. Informację należy złożyć w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zostanie poniesiony pierwszy wydatek związany z tymi pojazdami, nie później jednak niż w dniu przesłania ewidencji. Powyższy termin ma zastosowanie w przypadku wydatków poniesionych od 1 października 2021 r.;
- Umożliwienie złożenia oświadczenia o rezygnacji ze zwolnienia z opodatkowania dostawy budynków, budowli lub ich części – również w akcie notarialnym, do zawarcia którego dochodzi w związku z dostawą tych obiektów;
- Wprowadzenie przepisów umożliwiających przyporządkowanie wysyłki lub transportu do konkretnego dostawcy w przypadku transakcji łańcuchowych;
- Zmiana definicji państwa członkowskiego, w celu objęcia ustawą również transakcji z lub do terytorium Irlandii Północnej, pomimo iż jako część Wielkiej Brytanii, nie należy już obecnie do Unii Europejskiej.

ZMIANA USTAWY O UTRZYMANIU CZYSTOŚCI I PORZĄDKU W GMINACH

Z dniem 23 września 2021 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Zgodnie z nowelizacją rada gminy będzie mogła wprowadzić w regulaminie utrzymania czystości i porządku obowiązek stosowania indywidualnego oznakowania pojemników lub worków przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych, określić sposób zgłaszania lokalizacji miejsca gromadzenia odpadów przez właściciela nieruchomości w celu zapewnienia

prawidłowej realizacji usługi odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz wprowadzić inne obowiązki dotyczące utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości.

Poszerzono kompetencje wójtów, burmistrzów i prezydentów w zakresie kontroli zawierania przez właścicieli nieruchomości umów dot. odbioru odpadów komunalnych. Jeśli w ramach przeprowadzonej kontroli zostanie wykazane, że umowa nie zapewnia zgodnego z przepisami odbioru wszystkich frakcji odpadów komunalnych, organ wykonawczy gminy wezwie strony umowy do usunięcia uchybień. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu zawarta umowa wygaśnie, a wójt, burmistrz lub prezydent miasta wyda decyzję nakładającą obowiązek uiszczania opłat za odbieranie odpadów.

Zmiany dotyczą również gospodarowania odpadami z nieruchomości niezamieszkałych oraz rekreacyjno – letniskowych. Przede wszystkim ustawa wprowadza możliwość złożenia przez właściciela niezamieszkałej nieruchomości, oświadczenia o wyłączeniu się z systemu odbierania odpadów komunalnych zorganizowanego przez gminę. Oświadczenie będzie można złożyć w terminie 60 dni od dnia ogłoszenia przez radę gminy uchwały o odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości niezamieszkałych. Wyłączenie się z gminnego systemu wymaga od właścicieli samodzielnego zawarcia umowy na odbiór odpadów, a do ww. oświadczenia należy dołączyć kopię tej umowy. Oświadczenia nie można skutecznie odwołać przez okres obowiązywania umowy w sprawie zamówienia publicznego zawartej przez gminę na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości niezamieszkałych. Odwołanie staje się skuteczne dopiero z chwilą, gdy w życie wejdzie nowa umowa zawarta przez gminę.

Ustawa upoważnia radę gminy do podjęcia uchwały, zgodnie z którą opłaty za odbiór odpadów komunalnych od nieruchomości rekreacyjno-letniskowych liczone będą od ilości zadeklarowanych pojemników lub worków, a nie w sposób ryczałtowy, jak dotychczas.

Nadto ustawa wprowadza regulacje umożliwiające gminom wprowadzenie w drodze uchwały indywidualnego rozliczania właścicieli lokali budynków wielorodzinnych. Wymogiem takiego rozwiązania jest wprowadzenie systemu identyfikacji umożliwiającej przypisania do poszczególnych właścicieli danej frakcji odpadów. Zmiany mają na celu zniesienie odpowiedzialności zbiorowej za nieselektywne zbieranie odpadów. Przepisy w tym zakresie wejdą w życie w dniu 1 stycznia 2022 r.

WEKSLE OD KONSUMENTÓW

W dniu 24 września 2021 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 sierpnia 2021 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r., poz. 1655).

Ustawa wprowadza zmiany w zakresie wystawiania i dochodzenia należności z weksła, gdy jego wystawcą jest konsument.

Weksel wręczony przedsiębiorcy w celu spełnienia lub zabezpieczenia wierzytelności, która wynika z umowy zawartej z konsumentem, powinien zawierać zastrzeżenie „nie na zlecenie” lub inne równoznaczne. W razie przyjęcia przez przedsiębiorcę weksła niezawierającego takiego zastrzeżenia i przeniesienia takiego weksła na inną osobę przedsiębiorca będzie zobowiązany do naprawienia poniesionej przez wystawcę weksła szkody przez zapłatę tego weksła. Taka odpowiedzialność przedsiębiorcy względem wystawcy weksła istnieje także, gdy weksel znalazł się w posiadaniu innej osoby wbrew woli przedsiębiorcy. Przedsiębiorca jest zobowiązany niezwłocznie po spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z konsumentem zwrócić weksel jego wystawcy.

Kto przyjmuje od konsumenta weksel niezawierający zastrzeżenia „nie na zlecenie” lub innego równoznacznego w celu spełnienia lub zabezpieczenia świadczenia wynikającego z umowy zawartej z konsumentem, podlega karze grzywny.

Ustawa wprowadza również dodatkowe wymogi przy wnoszeniu pozwu w postępowaniu nakazowym na podstawie weksła. Jeżeli dłużnikiem jest konsument, niezbędne jest przedstawienie wraz z pozwem umowy, z której wynika roszczenie zabezpieczone wekslem, wraz z deklaracją wekslową i załącznikami. W treści pozwu skierowanego przeciwko osobie fizycznej zamieszcza się oświadczenie o tym, czy roszczenie dochodzone pozwem powstało w związku z umową zawartą z konsumentem. Gdy wskutek złej wiary lub niezachowania należytej staranności zostanie złożone oświadczenie niezgodne z prawdą, sąd może skazać na grzywnę powoda, jego przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika, który złożył to oświadczenie.

WYMOGI W ZAKRESIE PROCEDUR RADIOLOGICZNYCH

W dniu 21 września 2021 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 13 września 2021 r. w sprawie minimalnych wymagań dla jednostek ochrony zdrowia prowadzących działalność związaną z narażeniem w celach medycznych, polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu rentgenodiagnostyki, radiologii zabiegowej lub diagnostyki związanej z podawaniem pacjentom produktów radiofarmaceutycznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 1725)

Rozporządzenie określa minimalne wymagania dla jednostek ochrony zdrowia dotyczące wyposażenia w urządzenia radiologiczne i urządzenia pomocnicze oraz kwalifikacji personelu biorącego udział w wykonywaniu poszczególnych rodzajów medycznych procedur radiologicznych. Rozporządzenie zastępuje wcześniej obowiązujące rozporządzenie Ministra Zdrowia z 27 marca 2008 r.

Regulacja określa również minimalną liczbę personelu medycznego, jaką jednostka ochrony zdrowia obowiązana jest zapewnić w celu wykonywania medycznych procedur radiologicznych, z rozróżnieniem na świadczenia zdrowotne w dziedzinie rentgenodiagnostyki, rentgenodiagnostyki stomatologicznej, tomografii komputerowej, radiologii zabiegowej oraz diagnostyki związanej z podawaniem pacjentom produktów radiofarmaceutycznych.

Ponadto rozporządzenie nakłada na jednostkę ochrony zdrowia obowiązek wyposażenia w osłony przed promieniowaniem jonizującym dla pacjenta i personelu oraz inne niezbędne urządzenia pomocnicze do prezentacji i archiwizacji obrazów diagnostycznych (obrazy cyfrowe są zapisywane i archiwizowane w formacie DICOM), oraz do wykonywania testów podstawowych z zakresu kontroli parametrów fizycznych urządzeń radiologicznych i urządzeń pomocniczych.

Zgodnie z rozporządzeniem, jednostki ochrony zdrowia zobowiązane są do dostosowania swojej działalności do wymagań określonych rozporządzeniem w terminie 6 miesięcy od dnia jego wejścia w życie, czyli do 21 marca 2022 r.

II. Orzecznictwo

ROZPOCZĘCIE BIEGU TERMINU NA ZWOLNIENIE DYSCYPLINARNE PRACOWNIKA

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2021 r. o sygn. akt III PSK 8/21

Sąd Najwyższy orzekł, że określony w przepisie art. 52 § 2 Kodeksu pracy jednomiesięczny termin na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy przez pracodawcę bez wypowiedzenia rozpoczyna swój bieg z chwilą powzięcia przez pracodawcę lub osobę go reprezentującą wiarygodnej informacji o naruszeniu przez pracownika obowiązków pracowniczych. Dla ustalenia momentu rozpoczęcia biegu terminu na rozwiązanie umowy, istotne jest zatem, kiedy pracodawca miał możliwość sprawdzenia i przekonania się o słuszności obciążających pracownika zarzutów.

Miesięczny termin liczyć należy nie od powzięcia jakiegokolwiek wiadomości o potencjalnym ciężkim naruszeniu przez pracownika któregoś z podstawowych obowiązków pracowniczych, ale od powzięcia wiarygodnej informacji na ten temat. Z perspektywy pracodawcy istotny nie jest więc moment, w którym pojawia się podejrzenie nagannego zachowania pracownika, ale dopiero chwila, kiedy w wyniku weryfikacji takiego podejrzenia, pracodawca przekona się o słuszności obciążających pracownika zarzutów. Pracodawca ma prawo weryfikować swoje podejrzenia, a ostateczną decyzję o wypowiedzeniu podejmuje po utwierdzeniu się w przekonaniu o dokonany przez pracownika naruszeniu.

W związku z powyższym, gdy pracodawca uzyskał informację o nagannym zachowaniu pracownika, przeprowadził postępowanie wyjaśniające w firmie i postępowanie to dowiodło winy pracownika, miesięczny termin na zwolnienie dyscyplinarne powinien liczyć się od zakończenia tego postępowania. Istotne jest jednak, aby postępowanie wyjaśniające było prowadzone przez pracodawcę bez zbędnej zwłoki.

**POWIERZENIE PROWADZENIA KSIĘGOWOŚCI NIE ZWALNIA
Z ODPOWIEDZIALNOŚCI ZA DŁUGI SPÓŁKI**

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 sierpnia 2021 r., sygn. akt III FSK 3849/21

W przedmiotowej sprawie organ podatkowy wydał decyzję o orzeczeniu odpowiedzialności podatkowej za zaległości podatkowe spółki przez byłego prezesa zarządu tej spółki. Podstawą wydania decyzji było ustalenie, że spółka nie złożyła w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości, za co odpowiedzialność ponosi jej prezes.

Skarżący bronił się wskazując, że obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości powstaje w momencie wystąpienia niewypłacalności, stan ten wymaga opóźnienia w zapłacie co najmniej dwóch wierzytelności, a drugą z niezapłaconych wierzytelności był podatek VAT, w sprawie którego spółka otrzymała decyzję w momencie, gdy skarżący nie pełnił już funkcji prezesa. Ponadto skarżący zarzucił, że w trakcie sprawowania swojej funkcji podejmował wszelkie działania z należytą starannością i powierzył profesjonalnemu podmiotowi wykonywanie obowiązków związanych z księgowością, w związku z tym nie można przypisać skarżącemu winy za niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Sądy obu instancji oddaliły jednak wniesione skargi. Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, że niewypłacalność spółki powstała w momencie opóźnienia w wykonaniu drugiego zobowiązania, a nie w momencie doręczenia spółce decyzji określającej obowiązek podatkowy. Sąd podkreślił, że zobowiązanie podatkowe z tytułu podatku od towarów i usług powstaje z mocy prawa i nie powstało dopiero w momencie wydania decyzji, ale wydanie decyzji było skutkiem braku zapłaty podatku w ustawowym terminie. Podatek powinien być rozliczony samodzielnie przez zobowiązanego w ustawowym terminie, a w tym terminie skarżący pełnił funkcję prezesa, zatem był ciężył na nim obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, w sytuacji gdy spółka nie zapłaciła tego podatku.

Sąd orzekł również, że skarżącego nie zwalnia z odpowiedzialności fakt powierzenia prowadzenia księgowości innemu profesjonalnemu podmiotowi. Sąd podkreślił, że członek zarządu powinien być należycie zorientowany w sprawach podmiotu, którym zarządza, szczególnie w odniesieniu do stanu majątkowego spółki i ciężących na niej zobowiązań, w taki sposób, aby nie doprowadzić do naruszenia obowiązków wynikających z przepisów prawa -

taka jest bowiem rola osób, którym powierzono prowadzenie spraw spółki. Jednak jeśli zarządzający spółką takie ryzyko podejmuje, to musi to czynić ze świadomością odpowiedzialności z tym związanej i liczyć się z tym, że w przypadku dokonania błędnej oceny sytuacji, rodzącej choćby częściową niemożność zaspokojenia długów przez spółkę, sam będzie musiał ponieść subsydiarną odpowiedzialność finansową.

TERMIN PRZEDAWNIEŃ ROSZCZENIA O REKOMPENSATĘ ZA KOSZTY ODZYSKIWANIA NALEŻNOŚCI

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt III CZP 37/20

Sąd Najwyższy podjął uchwałę na skutek zapytania prawnego skierowanego przez sąd rozpoznający apelację pozwanego o zapłatę rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. W rozpoznawanej sprawie powód dochodził zapłaty rekompensaty w związku z opóźnieniem w zapłacie wynagrodzenia z tytułu zawartych umów sprzedaży. Sąd pierwszej instancji uwzględnił wniesione powództwo, jak na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego i podniesionych zarzutów sąd drugiej instancji nabrał wątpliwości, czy dochodzone roszczenie nie jest już przedawnione. Minął bowiem 2-letni termin, który jest właściwy dla roszczeń przedsiębiorcy z tytułu umowy sprzedaży.

Po rozpoznaniu pytania prawnego Sąd Najwyższy podjął uchwałę, zgodnie z którą termin przedawnienia roszczenia o rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, opartego na art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, określa art. 118 Kodeksu cywilnego. Powyższe oznacza, że roszczenia z tytułu rekompensaty przedawniają się na zasadach ogólnych, w terminie 3-letnim właściwym dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Roszczenie o zapłatę rekompensaty ma zatem być samodzielny i nie musi ulegać przedawnieniu na takich samych zasadach jak roszczenie główne.

ZALEGŁE SKŁADKI NIE SĄ PRZYCHODEM PRACOWNIKA

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 22 lipca 2021 r., sygn. akt I SA/Rz 389/21

Wojewódzki Sąd Administracyjny uwzględnił skargę pracodawcy na interpretację indywidualną w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych. Wnioskując o wydanie interpretacji, pracodawca wskazał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych zakwestionował prawidłowość działania w postaci niepobierania składek od wypłacanego pracownikom specjalnego wynagrodzenia rocznego za nienaganną pracę. ZUS po przeprowadzonej kontroli wydał pracownikom decyzje, w których ustalił, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne pracownika należy wliczyć wypłacane mu dodatkowe wynagrodzenie. Ponieważ pracodawca zamierza zapłacić zaległe składki z własnych środków i nie dochodzić od pracowników ich zwrotu, wystąpił do organu podatkowego z wnioskiem o wydanie interpretacji, czy zapłata tych składek będzie stanowiła przychód po stronie pracownika. Jednocześnie wskazał, że w ocenie pracodawcy taki przychód nie powstanie.

Organ podatkowy uznał stanowisko pracodawcy za nieprawidłowe. Wyjaśnił, że za przychód należy uznać każdą formę przysporzenia majątkowego, w tym nieodpłatne świadczenia otrzymane przez podatnika.

Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał skargę pracodawcy za uzasadnioną i uchylił zaskarżoną interpretację. Sąd orzekł, że za przychody podatkowe mogą być uznane tylko takie świadczenia, które stanowią definitywny przyrost majątku podatnika, czyli zwiększają jego aktywa lub zmniejszają zobowiązania. W przedmiotowej sprawie nie powstało takie przysporzenie, ponieważ zapłacone przez pracodawcę składki nie zwiększyły aktywów pracownika, ale spowodowały zmniejszenie istniejącego zobowiązania wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zapłaty składek przez pracodawcę nie można również uznać za wykonanie zobowiązania za podmiot trzeci, ponieważ do zapłaty składek zobowiązany jest ich płatnik, czyli pracodawca, a nie pracownik. Wykonanie decyzji ZUS przez pracodawcę stanowiło zatem wykonanie zaległego zobowiązania własnego pracodawcy.

Powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych Sąd dodatkowo zwrócił uwagę, że przyjęcie za prawidłowe stanowiska organu podatkowego prowadziłyby do naruszenia

zakazu podwójnego opodatkowywania, bowiem konsekwencją niepobrania przez płatnika we właściwym czasie składek na ubezpieczenie społeczne z wypłacanych świadczeń, było wypłacenie tych świadczeń w wyższej wysokości i pobranie zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od całości wypłaconych dochodów, czyli zaliczki w wyższej wysokości. W związku z tym, przy uiszczaniu zaległych składek nie powinno dojść do dodatkowego uiszczenia zaliczki na podatek dochodowy.

STRONA W POSTĘPOWANIU O USTALENIE WARUNKÓW ZABUDOWY

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 września 2021 r., sygn. akt II OSK 1604/21

Przedmiotem sprawy było rozstrzygnięcie, czy właściciele sąsiednich nieruchomości mogą skutecznie zaskarżyć decyzję o warunkach zabudowy, jeśli ich nieruchomości nie sąsiadują bezpośrednio z działką objętą decyzją. Wojewódzki Sąd Administracyjny oddalił skargę inwestora na decyzję uwzględniającą odwołanie, a Naczelny Sąd Administracyjny podzielił ocenę prawną dokonaną przez ten sąd.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, że bezzasadne są zarzuty inwestora, iż posiadaniu statusu strony postępowania w tej sprawie sprzeciwia się okoliczność, że nieruchomości osób wnoszących odwołanie znajdują się po drugiej stronie ulicy od nieruchomości inwestycyjnej oraz oddzielone są dodatkowo chodnikiem. Sąd przypomniał, że przymiot strony w postępowaniu o wydanie decyzji o warunkach zabudowy posiada inwestor (wnioskodawca) oraz podmioty posiadające tytuł prawny do nieruchomości, której dotyczy wnioski o ustalenie warunków zabudowy, jak również mogą go mieć właściciele lub użytkownicy wieczystości działek sąsiednich. Inne podmioty, w tym właściciele działek niesąsiadujących bezpośrednio z terenem planowanej inwestycji, ale znajdujących się w obszarze analizowanym, również mogą być stronami tego postępowania, jeśli wykażą swój interes prawny. O interesie prawnym tych osób przesądza zasięg oddziaływania planowanej inwestycji na nieruchomości sąsiednie oraz stopień jej uciążliwości dla tych nieruchomości. Naczelny Sąd Administracyjny podzielił ocenę sądu pierwszej instancji, że charakter oraz rozmiar planowanej inwestycji, choćby związany z ruchem samochodowym i związanymi z tym immisjami spowoduje zwiększenie uciążliwości dla właścicieli działek sąsiednich. To przemawia za posiadaniem przez nich interesu prawnego,

a tym samym świadczy o posiadaniu statusu strony postępowania i prawie do wniesienia odwołania od decyzji.

USTALANIE NIESELEKTYWNEGO ZBIERANIA ODPADÓW

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 21 września 2021 r., sygn. akt I SA/Gd 761/21

Sprawa dotyczyła decyzji prezydenta miasta o określeniu wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości w związku ze stwierdzeniem braku odpowiedniej segregacji odpadów przez właściciela. Podstawą wydania decyzji było otrzymanie powiadomienia przedsiębiorstwa realizującego usługę odbioru odpadów komunalnych o dokonano odbioru tych odpadów jako niesegregowanych.

Organ odwoławczy oddalił odwołanie właściciela, jednakże Wojewódzki Sąd Administracyjny uwzględnił jego skargę i uchylił decyzje obu organów. Sąd orzekł, że niedopełnienie obowiązku selektywnego zbierania odpadów, skutkujące naliczeniem wyższej stawki opłaty, powinno dotyczyć tych właścicieli nieruchomości, którzy nie chcą selektywnie zbierać odpadów i np. notorycznie w pojemnikach na odpady zmieszane umieszczają odpady, które powinny być gromadzone oddzielnie w poszczególnych pojemnikach. Nie dotyczy to sytuacji, gdy w wyniku pomyłki o charakterze incydentalnym dany odpad zostanie zdeponowany do nieodpowiedniego pojemnika.

Sąd podkreślił, że nasuwa się potrzeba ogólnego wskazania, jaką to liczbę stwierdzonych przypadków niesegregowania odpadów można uznać za notoryczne nieprzestrzeganie zasady segregacji odpadów, skutkujące nałożeniem sankcji w postaci naliczenia wyższej opłaty. Przy określaniu tej liczby należy uwzględniać częstotliwość wywozu odpadów z danej nieruchomości. Sąd orzekł, że w przypadku niewielkich obiektów mieszkalnych, w których usługa wywozu odpadów świadczona jest raz w tygodniu, czy raz w miesiącu, to nawet 2-krotne stwierdzenie niewłaściwej segregacji może skutkować zastosowaniem wyższej stawki. W przypadku wielomieszkańczych bloków mieszkalnych, gdy wywóz następuje z dużą częstotliwością, to dla stwierdzenia notoryjności niewłaściwej segregacji odpadów należy udokumentować odpowiednio więcej takich przypadków, szczególnie, gdy przypadków tych nie

udokumentowano w krótkich przedziałach czasowych, ale dzieliły je kilkudniowe okresy, w których te nieprawidłowości nie były stwierdzane.

III. Warto pamiętać

ZMIANY W WYSOKOŚCI MINIMALNEGO WYNAGRODZENIA ZA PRACĘ

Zgodnie z treścią rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 września 2021 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2022 r., od dnia 1 stycznia 2022 r. kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę będzie wynosić 3.010 zł, z kolei minimalna stawka godzinową ma wynieść 19,70 zł.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

E-FAKTURY DLA PRZEDSIĘBIORCÓW

Rada Ministrów przyjęła projekt zmian do ustawy o podatku od towarów i usług, mający na celu wdrożenie Krajowego Systemu e-Faktur. Nowe rozwiązanie będzie testowane przez Ministerstwo Finansów wspólnie z przedsiębiorcami od października 2021 r., aby zapewnić w jak najszerszym zakresie korzystanie z e-faktur w 2022 r.

Na stronie Ministerstwa Finansów opublikowano roboczą wersję struktury logicznej e-faktury. Znajdą ją Państwo pod poniższym adresem:

<https://www.gov.pl/web/kas/krajowy-system-e-faktur>

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

Pierwszy etap wdrażania systemu e-faktur zakłada, iż przedsiębiorcy będą mogli dobrowolnie skorzystać z nowego rozwiązania, obok dopuszczonych obecnie form dokumentowania sprzedaży, tj. faktur papierowych oraz faktur elektronicznych. Obligatoryjne korzystanie z e-faktury przewidziane jest na rok 2023. Założeniem zmian jest ułatwienie rozliczania pomiędzy przedsiębiorcami oraz przyspieszenie wykrywanie prób wyłudzenia podatku VAT.

